

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΧΑΡΙΣΩΝ

Ο ΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τζάκ Μόρεϋ ήταν ένας άφελος άνθρωπος. Είχε καρδιά μανήρ σαν την Κόλασι κι' έκανε πάντα σκέψεις οπτανικές. Όταν σου μιλούσε, ποτέ δεν ήξερες αν σου έλεγε την αλήθεια. Όσοσο σ' έκανε να τον πιστέψεις και πολλές φορές να πέσης θύμα του. Είχε ένα ολόκληρο σύστημα παγίδων κι' ήξερε να ξεγελιά τους ανθρώπους και να τους τυλίγει στις μυστηριώδεις υποθέσεις του.

Έκανα τη γνωριμία του ένα βράδυ στη βεράντα του «Κάρλιτον». Ο Μόρεϋ καθόταν κοντά μου σε μία αναπαυτική πολυθρόνα και διάβαζε. Έγώ κάνιζα εύχαριστημένος, γιατί ήταν μία όμορφη βραδιά γεμάτη θροσιά κι' ενδιαφέρον από τ' αρώματα των λουλουδιών. Η άφορμή της γνωριμίας μας ήταν το επίμονο κότταγμαί μου. Ναι,

μού είχε κάνει εντύπωση το φωτεινό μέτωπο του Μόρεϋ, η γαυρή του μύτη, τα σαρκώδη του χείλη και το πηγούνι του που ήταν λεπτό σαν γυναικείο. Ένας άνθρωπος που δεν τον ήξερε θα μπορούσε να τον πάρει για μεγάλο καλλιτέχνη. Μα έγω που τον ήξερα, σκεφτόμουν ότι έχουν δι- κη μερικιά ζωγράφοι ν' απεικονίζουν το Σατανά με εκθαμβωτική όμορφη αγγέλου... Τέτοια ήταν κι' η όμορφη του Τζάκ Μόρεϋ. Η γυναικεία λιποθυμία σαν στ' αντίκρουσμά του κι' οι άνδρες δεν έχριζαν τη διασκέδαση τους όταν έμπαινε σ' ένα σαλόνι. Ήξεραν ότι καμιά πειά δεν θα τους πρόσχε κι' ότι θα έμεναν στο περιθώριο, όσο αυτός θα βρισκόταν εκεί. Μα ο Μόρεϋ ποτέ δεν είχε υπερχαριστεί για την όμορφη του. Έμενε μάλιστα ασυγκίνητος σ' όλες αυτές τις εκδηλώσεις της τρυφερότητας των γυναικών. Έκρινε τον άτασχρολόβον περισσότερο ή υποθέσεις του και τα σχέδια των αποκορύφων επιχειρήσεών του. Γι' αυτό τα περισσότερα βράδια τα περνούσε χαλλώνοντας στη βεράντα του «Κάρλιτον», βυθισμένος στις σκέψεις του.

Έκείνο το βράδυ λοιπόν, μ'ην έχοντας να σκοτώσω με τίποτ' άλλο την ώρα μου, είχα καρφώσει πάνω του το βλέμμα μου και παρακολουθούσα κάθε κίνησή του. Ο Μόρεϋ στην άρχη δεν μ' άντελλήφθη. Κύνταξε ολόιστα μπροστά του, έκανε διάφορους νευρικούς μορφασμούς, έσφινγε τα δάκτυλά του κι' άφηνε τα μάτια του να πετάνε άστραυτές παρασυρμένος χωρίς άλλο άπο κάτοιο καινούργιο σχέδιό του. Σε μία στιγμή όμως σαν ύπνωτισμένος γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου. Φαίνεται ότι είχε αισθανθῆ νὰ τὸν βαρύνει ἡ ἐπίμονη ματιά του.

Ο Τζάκ Μόρεϋ διάστασε λίγο πρὶν νὰ μὲ χαιρετήσῃ. Ἦθελε νὰ καταλάβῃ τὴν εὐδωξία ἀνθρώπου ὅπου ἦσαν κι' ἄν εἶχε νὰ κερδίσει τίποτε ἀπὸ τὴν γνωριμία μου. Φαίνεται ὅτι ἡ παρατηρήσεις του ἦταν κολακευτικές γιὰ μένα, γιὰτὶ ὅλο τὸ πρόσωπό του, φωτιζόταν. Τοῦ ἄντα πέδωσα πρὸς τὸν χαιρετισμὸ καὶ ἀμέσως τὸν προσάλεσα στὸ τραπέζι μου γιὰ νὰ πιούμε ἕνα κόκταϊλ.

Λέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Θὰ τὸ πιστέψετε; Δὲν ντυροῦμαι καθόλου δὲν εἶχα δίπλω μου ἕναν ἀπατεώνα. Ἦξερε νὰ κρύβῃ τὸν ἀληθινὸ χαρακτήρα του. Ένας κοινὸς ἀνθρώπος θὰ τὸν περνούσε γιὰ παιδιὸ πού λέει διαρκῶς ἀρέλειες. Στὴν ἀρχή, μὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ξεγελώστη-

κα. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸ τέταρτο κόκταϊλ, ὅταν λιγνὰ ζαλισμένος ὁ Μόρεϋ, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται διάφορες περιπέτειές του... γούμπασα καλὰ τὸ σακάκι μου καὶ πρόσχε διαρκῶς τὰ δάκτυλά του μὴπως τυχὸν κατὰ λάθος μοῦ πάρουν τὸ πορτοφόλι μου!

Όσοσο ὁ Τζάκ μ' ἔκανε νὰ περῶ εὐχάριστα τὴν ὥρα μου. Θὰ σὰς διηγθῶ μὴ ἀπὸ τὶς ἱστορίες του γιὰ νὰ σὰς τὸν παρουσιάσω. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ καταλάβετε κι' ἐσεῖς αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο πὺν εἶχε ἀναστατώσει δὴ καὶ λίγο καιρὸ τὸ Λονδίνο. Ἦταν ἕνας ἀπατεὼν πὺν τοῦ βγάξει κανεὶς τὸ καπέλλο χωρὶς νὰ κοκκινίῃ. Εἶχε ἐπιβληθῆ στὴν τόσο ἀδύτη ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία μὲ τὰ χρήματά του, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὶς γοητευτικὲς του φιλίες. Ἰδοὺ λοιπὸν μὴ ἀπὸ τὶς ἱστορίες του:

— Ἀπὸ σὰς, μοῦ εἶπε, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κρύβῃ καὶ πολλὰ πράγματα, εἰσάστε ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἐπιθεωρητὰς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Κονηγάτε τοὺς λαποδύτες καὶ τοὺς κατεγγράφους παντοῦ. Ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο μὲχρι τὰ σαλόνια. Ἐπειτα ἐφαρμόζετε ὅλες τὶς μεθόδους τῆς ἐπιστήμης γιὰ νὰ συλλάβετε ἕναν κακοποιὸ. Κι' ὅμως ὁπάρχει ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἐγκληματιῶν πὺν σὰς ξεφεύγουν...

Ἐμολόγησα ὅτι εἶχε ἀπόλυτο δίκιο. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου ἤξεραν τόσο καλὰ τοὺς νόμους, ὥστε φροντίζαν νὰ κανοῦν μὲ πολλὴ μεγάλῃ τέχνῃ τὶς δουλειές τους καὶ νὰ μὴ ἀνακαλύπτονται. Τέτοιους ἦταν κι' ὁ Τζάκ Μόρεϋ. Διαρκῶς στὶς ὑποθέσεις του ἐμπέκε ἕνα σωρὸ σημαίνοντα πρόσωπα κι' εἶται μὴ ἀπὸ ἁπλῆ λαποδυσία, ἔπαινε τὴ μορφή τρομακτικὸ σκανδάλου πὺν δὲν μπορούσε ν' ἀπασχολῆται οὔτε τὶς ἐφημερίδες, οὔτε τὴν ἀστεριώδη. Μόνον στοὺς μουσικούς φακέλους τῆς Σκότλαντ Γουάρδ γραφόντουσαν ἡ σχετικὴ λεπτομέρεια. Ἐπειτα ὅλα ξεγινόντουσαν μέχρις ὅτου ν' ἀνακαλυφθῇ ἕνα καινούργιο σκάνδαλο. Αὐτὰ τὰ ἤξερε γιὰτὶ εἶχε ὑπηρετήσει πέντε χρόνια στὸ τμήμα τὸν μουσικὸν ὑποθέσεων τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ἐτοὶ

εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ μάτια του ἕνα σωρὸ βρώμικες ἱστορίες τὸν ὁποῖον οἱ ἥρωες ἦσαν... τίμοι καὶ βαυβύλιοντο ἀνθρώποι. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρά μου, ὅταν ὁ Τζάκ Μόρεϋ ἀπὸ φιλοδοξία μοῦ ἀπεκάλυψε ὅλες τὶς λεπτομέρειες μίας σκοτεινῆς ἱστορίας χωρὶς νὰ ἔξῃ ὅτι αὐτὸ μ' ἐνδιέφερε.

— Αὐτοὶ οἱ ἐγκληματίαι, συνέχισε ὁ Μόρεϋ, εἶνε ἔξιντοι ἀνθρώποι πὺν ἔξουν νὰ «δουλεύουν». Θυμᾶστε τὴν ὁπότες τὶς λαίδες Γουτλμαν; εἶχε κατηγορηθῇ γιὰ ἕνα πλῆθος λαποδυσίες. Κι' ὅμως κατωόθως ν' ἀποδείξῃ ὁ συνηγορὸς τῆς ὅτι ἡ ἀτυχή λαίδη ἦταν μὴ κλεπτομανῆς.

— Ναι, ναι, πῆρε μάστα καὶ μὴ γενναία ἀποζημίωση ἀπὸ τοὺς μνηστὰς τῆς, παρατήρησα. Μὰ εἶχε δίκιο... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κατηγορήσουν ἀφοῦ δὲν ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν ἐνοχλή τῆς.

Ο Τζάκ Μόρεϋ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, φῶσηξε μὲ περιφρόνησι τὸν καπνὸ κι' ὕστερα μοῦ εἶπε μ' ἕνα σκληρὸ κι' ἐκδικητικὸ γέλιο:

— Ἐπρεπε νὰ πᾶν δέκα χρόνια στὰ κάτεργα! Μὰ οἱ δικασταὶ σὰς εἶνε ὑπερβολικὰ διατακτικὸι, ὅταν πρόκειται νὰ κατηγορήσουν ἕνα πρόσωπο τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας.

Πῶς ἔξερεις ὅου τόσο καλὰ αὐτὴν ἱστορία; Ἀπόρησα.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΑΚΙ ΣΑΣ

Βλέπετε τὴν παραπάνω εἰκόνα; Τὶ παριστάνει; Τίποτε ἀπολύτως, θ' ἀπαντήσετε. Καὶ ὅμως ἀρκεῖ νὰ θελήσετε, καὶ θὰ φτιάξετε μὴ ὥραια εἰκόνα ἡ ὁποία θὰ παριστάνῃ μὴ σκηνὴ ἀπ' τὴ ζωὴ στὶς πολιτικὲς περιοχές.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο, ὥς φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Γιὰ νὰ φτιάξετε τὴν εἰκόνα πὺν σὰς ζητᾶμε φράνει νὰ κόψετε τὸ παραπάνω σχέδιο σὲ κύκλους ἀκολουθώντας τὶς κυκλικὲς γραμμὲς πὺν σχηματίζουν τὰ στίγματα. Ἐπειτα χωρὶς νὰ μετακινήσετε τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἀπὸ τὴ θέσι τους, τοὺς περιστρέψετε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ὥς δέου νὰ ταυρίζουν μεταξὺ τους καὶ νὰ σχηματισθῇ ἡ εἰκόνα. Σὲς μεταπροσεχές, θὰ δημοσιεύσουμε τὴ λύσι τοῦ παιγνιδιού μας

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1550)

Ο ΩΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1517)

— Αυτό είναι το μυστικό μου. Θα σε παρακαλέσω να μη θέλῃς ποτέ να τὸ ξεακριβώσης. Ἄλλωστε δὲν σοῦ δίνω μιά τέτοια συμβουλή γιατί θά βγῇς ζημιωμένος. Μά ἄφησε με νὰ σοῦ πῶ αὐτή τὴν ιστορία. Καθὼς θά θυμάσαι, ἡ λαϊδὴ Γουίλμαν, σύμφωνα μὲ τὸ παραπεμπτικὸ βούλευμα, εἶχε κατηγορηθῇ ὅτι πλαστογραφοῦσε τὴν ὑπογραφή τοῦ συζύγου της, ἔκλεβε διάφορα πράγματα ἀπὸ τὰ κατὰστάματα κι' ἦταν ἀνακατεμένη σὲ μιὰ σπείρα κιβδηλοποιῶν. Οἱ δικασταὶ προσπάθησαν νὰ τῆς κάνουν μερικὲς ἀδιάκριτες ἀνακρίσεις κι' ὕστερα ὅταν τὴν εἶδαν ὅτι... προσβάλλεται δὲν θέλησαν νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ τὴν ἀπέλασαν ἀπ' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία πρέπει πάντα νὰ μὲν ἀκηλίδωτο γιὰ νὰ εἴναι... παράδειγμα στὸν ἐργαζόμενον κόσμο.

Εἶχε παρακολουθήσει κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ιστορία πὺ γίνονταν μὲ κλεισμένες τίς πόρτες καὶ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα. Ἡ λαϊδὴ Γουίλμαν ἦταν πεντάμορφη κι' αὐτὸ τὸ σεμνὸ φέρεμα πὺ εἶχε φτιάξει γιὰ τὸ δικαστήριο τῆς πῆγαινε θαυμάσια. Οἱ δικασταὶ τῆς ἐξορίζαν φλογερὰ βλέμματα καὶ κάνανε μελοτάλακτη τὴ φωνὴ τους ὅταν τὴν ἐξέταζαν!

Ἄ, δισσέδασα ὑπερβολικά...Κανεὶς ὥστόσο δὲν πρόσχε τ' ἀήσυχο βλέμμα τῆς λαϊδὴς Γουίλμαν πὺ με παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Κανεὶς δὲν φανταζόταν ὅτι ἤξερα τὸν ἄνθρωπο πὺ εἶχε παρασύρει τὴ λαϊδὴ Γουίλμαν σ' αὐτὴ τὴν ιστορία. Naί, ἡ ὁμορφὴ λαϊδὴ ἦταν μιὰ κοινὴ λωποδύτρια. Εἶχε ἀγαπήσει ἕναν «βασιλέα» τοῦ ὑποκόσμου, εἶχε ἀκολουθήσει τίς συμβουλές του κι' εἶχε μεταβληθῇ σ' ἕνα τυφλὸ ὄργανο τῶν ἐπιχειρηρῶν του. Αὐτὸς ὁ ἀπατεὼν σ' ὅλες τίς δουλειές του, ἐμπλεκε πάντοτε πρόσωπα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ ἔβαζε νὰ ἐκτίθενται, ἐνὼ αὐτὸς ἔκανε ἀνεπὶλόγητος τὴ δουλειά του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴν λαϊδὴ Γουίλμαν. Τὴν ἔκανε φίλη του κι' ὕστερα συνεργάτιδά του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Γλύτωσαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν καταδίκη. Σήμερα κυκλοφοροῦν στὰ σαλόνια κι' ἐξακολουθεῖ ὁ κόσμος νὰ τοὺς χαϊρεύει μ' εὐγένεια.

Ὁ Τζᾶν Μόρεϋ, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Μά δὲν ἤθελε καὶ πολὺ νὰ καταλάβω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς ὁμορφῆς λαϊδὴς κι' ὅτι τὴν κατηγοροῦσε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ πὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Τζᾶν Μόρεϋ ἦταν ἕνας ἐκτενὴς ἀπατεὼν πὺ εἶχε καταφέρει ν' ἀναστατώσῃ ἀρκετὰ χρόνια τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ μέρα πὺ ξεγελήθηκε κι' ἔκανε ἕνα ἐγκλημα. Καὶ τότε φυσικὰ τὸν ἄρπαξαν τὰ νύχια τῆς ἀστυνομίας. Σήμερα βρίσκεται στὰ κάτεργα.

ENTY ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1522)

Θάρρος... Κάθε τόσο συναντοῦσα στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἕνα στρατιώτη τοῦ συντάγματός μου πὺ εἶχε ἀπολυθῇ. Ὁ φόβος τοῦ στρατοδικείου σιγὰ, σιγὰ ἔγινε γιὰ μένα ἕνα ἀπερίγραπτος πανικός. Δὲν μποροῦσα πλεὶς νὰ ζήσω στὸ Παρίσι. Ἐγὼνα νευρασθενὴς καὶ μιὰ μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ παρατήσω ὅλα καὶ ν' ἀλλάξω κι' ἐθνικότητα. Πέρασα λοιπὸν τὰ σύνορα, πέταξα τὰ φρουτάνια κι' ἔζησα λίγο καιρὸ στὴ Μαδρίτη καὶ ἔντρεξον Κορνέβ. Μά δὲν εὗρισκα πουθενὰ δουλειὰ καὶ γιὰ νὰ ζήσω, ἔγινα πάλι Ὑβὸννη Νάντ. Ἔτσι, ὡς γυναίκα ἔζησα πέντε χρόνια σ' ἕνα μοδιστράκειο τῆς Βαλέντσιας, χωρὶς ποτὲ κανεὶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον μου νὰ μαντέψῃ τὸ φέλο μου. Ἐκεῖ τὸ ἀρχισα νὰ πηγαίνω σὲ μιὰ «Ἀκαδημία χοροῦ» κι' ἔτσι ἔμαθα τὸν «φλαμένκ», τίς «φαιρούκας», τίς «μαπαλέρας» καὶ τίς «σεβιλλάνες». Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ἐμοιοῦσα καὶ μὲ ταγιγνά. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἔγινα ἀρίστης, τοῦ μοῦξικ-ζὼλ, ἀλλάξα τὴν ἐθνικότητά μου κι' ἀπὸ Ἀντριέν Κορνέβ ἔγινα Ἑσπανιόττα καὶ ἀρχισα νὰ ἐργάζομαι σὲ διάφορα θέατρα ὡς μεταμορφωτὴς. Χόρευα καὶ τραγουδοῦσα σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Ἰσπανίας. Τώρα, καθὼς βλέπετε, Βρισκομαι στὴ Βαρκελώνη. Μόλις τελειώσῃ μὲ συμβόλαιον, θά φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ πέρα θά χορεύω στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί» καὶ σὺ «Φολί-Μπερζέρο». Ἔτσι θά ξαναδῶ τὸ Παρίσι καὶ πούς ξαίρει, μπορεῖ νὰ ξαναγίνω ὁ Ἀντριέν Κορνέβ...

Κι' ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος πὺ ἔγινε γυναίκα μὺ ἔσφιξε τὸ χέρι, γιατί ἦταν περὶ ἀγά. Ἐργα λοιπὸν ἀπὸ τὴν «Κριόλλα» κι' ἀφοῦ πρῶτα εὐχρίθηκα στὴ «Χιτάσα» καλὴ ἀντάμωσιν στὸ Παρίσι.

ETIEN ΕΡΒΙΕ

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(συνέχεια εκ της σελίδος 1543)

γρήγορα καὶ μὲ προσεχὴ κι' ἀνάσανε μ' ἀνακούφιον.

— Ζή!—ψιθύρισε—Ἐδὺχῶς ἔη!...

Τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὸν ἀνέβασε ἑπάνω. Τοῦδωσε τὴν πληγὴ, καὶ τὸν ἔφερε στὶς αἰσθήσεις του. Τοῦδωσε κατόπιν νὰ πῇ ἕνα ποτήρι ρακὶ καὶ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐνὼ ἡ Μαριουὶ τοὺς παρακολουθοῦσε κλαίγοντας καὶ σαταραφώντας ἀπ' τὴν τρομάρα της.

— Ἄκουσε, Τζῖνο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἀπόψε ἔπεις ἕνα ποτήρι παραπάνω, σκόνταφες κάπου, ἔπεςες καὶ χτύπησες τὸ κεφάλι σου. Ἔτσι δὲν εἶνε;

— Naί. Ἔτσι εἶνε, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζῖνο, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

— Θὰ κρατήσης καλὰ τὸ μυστικόν, Τζῖνο. Μοῦ τό ὑπόσχεσαι;

— Naί, γιατρέ, τὸ ὑπόσχομαι.

— Θὰ ἐσχάσης τὴ Μαριουὶ, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν τὴν ἀγαπᾷς περὶ, κι' ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θά παντρευθῇ τὸν Πιέτρο.

Ὁ Τζῖνο ἀνατέναξε.

— Naί, γιατρέ, ἀποκρίθηκε. Τὸ ὀρκίζομαι σάν τίμιος ἄνθρωπος.

Ἐγχαν φτάσει τώρα πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Τζῖνο. Ὁ γιατρός τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ τὸν καληνύχτισε. Ὁ Τζῖνο ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου τοῦ πατρικοῦ τοῦ ἀρχοντικοῦ. Γύριζε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ εἶχε πληρώσει μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἀδικία του εἰς βάρος τῆς νέας πὺ τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει!...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1524)

Ἡ Ζανὶν εἶνε ἕνας σωστός ἄγγελος. Ἀπὸ καιρὸ μάλιστα μὺ εἶχε περὶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ θά τὴν παντρευθῶ.

Κ' ἔτσι ἡ Ζανὶν ἔγινε κυρία Μαρταῖν κι' ἔκανε εὐτυχημένο τὸν Πῶλ ὁ ὁποῖος ζητοῦσε μιὰ τρυφερὴ καρδιά γιὰ νὰ τὴν ἐνόςῃ μὲ τὴ δική του. Ὅσο γιὰ τὴν Ζανὲτ ἀκόμη νευριάζει, ὅταν θυμᾶται τὸ πάθημά της. Μά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν καρδιά, τὸ ἴδιο κι' ἡ γυναίκα. Ἔτσι ἡ Ζανὲτ παρηγοριέται μὲ τίς ἐφήμερες γνωριμιές της, δηλώνοντας ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε μιὰ κουταμάρα κι' ὑπάρχει μόνον σὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα. Ὡστόσο, ὅταν εἶνε μόνη κλαίει ἀπαρηγόρητα πὺ ἀφῆσε νὰ τῆς ξεσπῇ ἡ ἐδωκαρία νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν τρυφερότητα τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Βλέπετε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὅλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τυχεροί. Κι' ἡ Ζανὲτ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτειά της δὲν εἶχε καθόλου τύχη...

ANTPE ΒΑΛΜΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μιά ἡμέρα ὁ Βολταίρος ἐπισκεφθεὶς στὸ ἀτελιέ του, τὸν διάσημο Γάλλο ζωγράφον Βερνέ, τοῦ εἶπε κολακευτικὰ, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ ἔργα του:

— Τὸ δνομά σας Κ. Βερνέ θά μείνῃ ἀθάνατο, τὰ χρώματά σας εἶνε τὰ ὠραιότερα πὺ εἶδα ὡς σήμερα.

Ὁ Βερνέ, εὐχαριστῶντας τὸν μεγάλο συγγραφέα, ἀποκρίθηκε φιλοφρονέσας:

— Τὰ χρώματά μου ὁμως, δὲν θά μπορέσουν ποτὲ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰ μελάνια σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ δοκιμάζετε τὴν καλὴ ποιότητα τῶν μεταξωτῶν σας.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇτε ὅτι ἕνα μεταξωτὸ ὕφανμα εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ μετάξι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε ἕνα μικρὸ κομμάτι καὶ νὰ τὸ κάψετε στὴ φωτιά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀσφαλισθῇτε ὅτι δὲν σὰς γελῶν.

Ἄν ἡ ποιότης εἶνε καλὴ, θά ἴδῃτε ὅτι καίγεται πολὺ γρήγορα, ὁ κλωστής τοῦ στριφογυρίζοντος μόλις τὸ πλησιάζει στὴ φωτιά, ὅταν δὲ καὶ ἡ στάχτη πὺ ἀφῆνει εἶνε λευκὴ καὶ ὀλοκάθαρη.

Ἀντιθέτως, ὅταν τὸ μεταξωτὸ σας, εἶνε κακῆς ποιότητος ἢ νοθευμένο, θά ἴδῃτε ὅτι καίγεται ἀργά, βγάζει μαῦρο καπνὸ, ἢ δὲ στάχτη του, εἶνε μαυριδερὴ, χοντρή καὶ ἀκάθαρη.